

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ «НАШ РІД»

Шановні родичі, близькі та друзі нашої великої Родини!

Країну, громадянами якої ми є – окупує Росія. Законодавча влада цієї країни – дозволила її керівнику, фактично - почати війну проти України, а отже проти усіх її громадян, включно й проти – членів нашого Роду, тобто - проти кожного з нас...

Російська Федерація, практично знехтувала нашими, багатовіковими відносинами та посіяла сумнів щодо «братніх» відносин, які тепер доцільно брати в лапки! Ми усі є свідками нахабної та неприкритої пропаганди, проти спроб та намагання України, через численні жертви молодих людей, які полягли на Майдані, у Києві – позбутися корумпованої, антинародної влади, неправди, подолати брехню, хабарі, злочинство та неприкритого нехтування долями кожного з нас. Однак, це не сподобалось Росії, яку налякав... український народ та його снага до волі й незалежності!

Натомість, сьогодні, розгублені співвітчизники запитують один другого: чи буде війна? Дивно, але, майже ніхто не задається питанням - чи буде війна з Росією. І як, взагалі це може бути - війна України з Росією (в якій і наш Рід має родичів)? Швидше за все, ми вже «звикли» до цього факту, як примиряються з втратою близької людини - плачуть, мучаться, а потім зживаються з цим і тільки на кладовищі в серці з'являється нестерпний сум та жаль...

Так і з Росією: її для нас вже нема! І, навіть ті, у кого в цій країні друзі, родичі, починають сприймати їх як чужих, далеких людей (звичайно, якщо ці люди не засуджують напад на Україну, а - підтримують війну і виправдовують агресію)! Звісно, боляче, неприємно, прикро, але ніякої Росії для нас більше немає. Є окупант: цинічний, підступний і божевільний одночасно. І нам зовсім неважливо, як він називається і чи є шеврон на формі його вояків. Для нас важливо, що сьогодні він знущається над нашими військовими в Криму, лякає нападом на інші регіони нашої країни, запускає в наші міста провокаторів, щоб зірвати з флагштоку наш прапор і підняти на його місце прапор агресії і помсти, тільки за те, що ми хочемо жити не так як в Росії! І нам неважливо, як звуть цього ворога. Нам важливо, щоб він не вбивав нас, наших дітей, наших солдатів! Це саме те, що запитують люди на вулицях: чи буде він вбивати, бомбити, прорветься танками з окупованого Криму на український материк. А от Путін і росіяни, які обрали собі такого президента, нас більше не цікавлять. Це, як мерці на кладовищі...

Колись, в єврейських сім'ях було прийнято читати поминальну молитву по тому родичу, що перейшов в чужу віру (шкода, що у християн немає нічого подібного, бо навіть у нашому Роді є такі, що відмовились від віри прадідів та моляться московській церкві, солдати якої вже топчуть Україну). От і по росіянам-християнам ми вже можемо прочитати подібне – вони перейшли у віру ненависті до тих, кого ще вчора називали братами. Так, окупаційна Росія - придбала Крим, але втратила Україну. Втратила назавжди. Адже, вирити рів та окопи недовіри, завжди легше, ніж потім їх засипати! На це може піти життя не одного покоління українців та росіян...

Так, ми теж втратили Росію, але придбали, натомість - цілий світ небайдужих, щирих людей, які підтримують нас у нашій боротьбі за свободу - не тільки нашу, але і свободу для росіян. Тому, що свобода потрібна й Росії, громадяни якої, поки про це ще не знають, йдучи на мітинги-шабаші про приєднання українських територій, що організовані за гроші російською владою. І тільки тепер, більшість із нас переконується в тому, хто весь цей час був нам справжніми братами і друзями, а хто тільки прикидався з надією: рано чи пізно знову накинати ярмо рабства на наші шиї...

Можливо колись, коли росіяни повстануть і позбудуться тих жахів, в яких зараз живуть, ми щиро порадіємо за них - і за те, що їм уже не треба буде боятися. Але той страх, в якому сьогодні живуть наші жінки і ту ненависть, в якій тепер росте наша молодь, ми не забудемо росіянам ще довго - і їм доведеться багато і наполегливо працювати, щоб знову завоювати нашу довіру і довести, що вони стали нормальними людьми і більше не думають, що єдина корисна річ, якою в цьому світі можна пишатися - автомат Калашникова. Однак, ми будемо раді, якщо у росіян це вийде, тому що бути вільним краще, ніж рабом і - жити в мирі з сусідами краще, ніж перебувати в страху і ненависті. Але все це буде потім і, напевно - нескоро...

А зараз - ми стоїмо на порозі братовбивчої війни, між слов'янами і між християнами, між Росією й Україною, яку провокує та роздмухує російська влада! Це жах, але це – реальність...

Всього 2 дні миру, мала новообрана влада України, щоб почати будувати нову державу! А от роботи - багато. Нам потрібно будувати нову країну, замість згвалтованої, зруйнованої, окраденої,

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ «НАШ РІД»

приниженої. Нам потрібно стежити за нашою владою - щоб вона не стала притулком пройдисвітів, брехачів та злодіїв, які ще недавно правили у нас і намагаються із-зі кордону – повернутись і продовжити своє панування над нами. Нам потрібно знаходити можливості для того, щоб створити сильну армію, яка захистить нас від можливих агресорів. Адже тепер ми знаємо, що оточені не тільки друзями і що укріплення: окопи, ДОТи і ДЗОТи ми бетонували не в тому напрямку...

Ми повинні усвідомити, що кожна краплина вже пролитої крові, лежить на вині, практично кожного з нас, хто: брав гречку на виборах, продавав свій голос за 200 гривень, закривав очі на порушення виборчого права, сидючи у виборчих комісіях - підтасовував голоси виборців, крав і брехав та був байдужим до всього, що робилось навколо нього!

Сьогоднішня війна проти нас, з боку Росії, це відплата кожному з нас за те: що не були патріотами своєї країни, що не поважали себе та свою гідність - громадянина України, що стидались своєї національності та народності, що давали хабарі чиновникам, що обманювали своїх земляків, що не платили податків, що ігнорували віру батьків, що кидали сміття у річку... Адже, якщо ми не поважали себе, свою родину, свою батьківщину та свою країну, то чому це повинен робити хтось, а тим паче – за нас?!

Очевидно, що якщо кожен із нас не зміниться сам, не змінить свого відношення до власного життя, тобто - до своєї життєвої позиції та до своєї країни, нас – переможуть окупанти та, по суті – наші вороги. Більше того, незважаючи на зусилля патріотів України та, можливі (не дай Боже!) подальші жертви – ми можемо втратити нашу державність, про яку так мріяли наші прабабуки...

Сьогодні, коли, практично, в усіх містах та селах України відновлюється народовладдя, а подекуди, ще ллється кров, стріляють чужі військові, самозванці захоплюють й нищать органи влади та управління, де кримінал полює на мирних людей, а на вулицях вбивають і гинуть наші співвітчизники, брати та сестри у Христі – закликаю кожного з нас до небайдужості та дій!

Звертаюся також, до кожного з Вас, з проханням:

- давати тверезу оцінку усім подіям, що мають місце в нашій державі, виходячи із громадянської позиції кожного із нас, тобто, як - громадянина України;
- займати активну життєву позицію по всіх питаннях сьогодення та тієї ситуації в якій опинилась Україна, а також - кожен із нас в ній;
- не підтримувати розмови про федералізацію та сепаратизм, бо це тільки посилює наших ворогів та грає на руку противникам соборності України;
- давати відсіч та не підтримувати думок тих недругів, які спонукають нас до зневіри у себе та до своєї батьківщини, пам'ятаючи, що побудувати щастя на чужому – неможливо;
- активно включатись до процесів державотворення, створюючи та формуючи місцеві органи влади, управління та контролю та навіть – йти у владу (бо хто як не ми?);
- зайняти принципово-світоглядну позицію по відношенню кожного із нас, віруючих - до питань свободи совісті та релігійних вподобань, з урахуванням неоднозначної ролі окремих церков у питанні незалежності та соборності України;
- робити все можливе та неймовірне для того, щоб потім не було нікому з нас соромно, перед потомками, за ті дії чи бездіяльність, яких можемо допуститись...

І найголовніше, що треба: прийняти кожним із нас та підняти на недосяжну висоту такі загальнолюдські поняття, як: ЧЕСТЬ, ГІДНІСТЬ, ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ, САМОПОЖЕРТВА...

Адже, саме тепер, коли з'явилась реальна можливість побудувати власну, чесну, справедливу Україну, необхідно зібрати зусилля усіх громадян України, як і наші з вами, щоб здійснити та реалізувати головне – побудувати нову, народну, мирну, свою державу – Україна!

Вірю, що кожен член нашого Роду: від Іркутська, в Росії до Тарту, в Естонії, від Полтави, Луганську і Вінниці до Ужгороду та Ясіня, в Україні від Праги, в Чехії і Будапешту, в Угорщині до міст Ізраїлю – не тільки заслуговує на краще життя у себе на батьківщині, в Україні, але й стане гідним її звання – громадянина України!

У нас є дуже мало часу до повної мобілізації та для боротьби з ворогом. Але він, час – ще є!

Ю. Ключівський
Прага, 10 березня 2014